

Всі ми родом із Богушів

Хочу розповісти читачам “Надслучанського вісника” про свою родину. Я давно уже живу далеко від своєї малої батьківщини і в рідних краях, на жаль, буваю не так вже й часто. А після того, коли на початку цьогорічного літа відгукнулася на запитання колишніх однокласників і приїхала у Богуші на зустріч випускників, спогади дедалі частіше заповнюють душу.

Народилася я у простій хліборобській родині. До того ж у великій і дружній. Мої батьки Кузьма Левкович та Марія Дем’янівна Осійчуки народили і виховали одинадцятьох дітей. Працювали вони у колгоспі, крім того, було достатньо роботи і вдома. Адаже тримали дві корови, 5-6 свиней, птицю, а батько ще й завзятим пасічником був. Отож всьому треба було дати лад. Всі ми трудилися, мов бджілки. Дитячих садків у 50-60-их роках минулого століття в селах не було, кожен з нас мав свої обов’язки вдома. Старші допомагали батькам в полі та на городі, пасли худобу, середні доглядали менших.

Я дуже любила, коли сім’я збиралася разом за вечерею або в неділю за обіднім столом. Мама тоді була такою святковою, усміхненою, піднесеною. Наїдки, правда, вишуканістю не відзначалися — в банячку парував щойно витягнутий з печі запашний борщ, смакувала і пшоняна каша з молоком, у великій мисці рум’янилися пиріжки. На газовій плиті ні такого борщу, ні такої каші не зварить. А печі сьогодні покидали навіть у сільських оселях. І дарма, скажу я вам.

Мама нас особливо не повчала, родинне виховання базувалося в основному на особистому прикладі. Але іноді казала:

- Любіть, діти, землю, не лінуйтеся обробляти її, бо вона наша годувальниця і віддячить за увагу до неї столицею. І не забувайте: хто рано встає, тому Бог дає.

Отак у взаємній повазі, любові, невтомній праці минули літа, повиростали, змужніли діти: дівчата повиходили заміж, хлопці поодружувалися. Віра, Феодосія, Ганна, Тетяна залишилися жити і працювати в рідному селі. Іванові випало нести армійську службу в ракетних військах, не знаю чи “спіймав” він там що, але проблеми зі здоров’ям були, хоч працював і трактористом, і будівельником. А Михайло, будучи водієм з 30-річним стажем, потрапив на ліквідацію аварії на Чорнобильській АЕС. Обоє їх, на жаль, уже нема з нами. У засвіти відійшли Феодосія і Ганна, тато з мамою. Але вони живі у пам’яті серця кожного з нас.

Сестра Зіна любила рідне село, але її з дитинства вабив дух мандрів. Тому вирушила на Чернігівщину, де в той час у хліборобську Варву стрімко входила нафтова промисловість — на початку 60-их років минулого століття там приступили до будівництва нафтопереробного заводу і Зіна влилась у робітничу сім’ю.

На запрошення сестри після закінчення школи поїха-



ла до неї в гості. І познайомилася з Григорієм Розводовським, який на той час уже відслужив в армії і працював на заводі. Він спочатку запропонував мені залишатися у Варві, а потім і вийти за нього заміж. Я вагалася, бо не мала ні освіти, ні життєвого досвіду. Але згодом зрозуміла, що Григорій дуже надійна людина, загартована працею і труднощами — він виріс без батька, бо той загинув на фронті, коли Григорієві ледве виповнилось півтора року. При підтримці чоловіка я заочно закінчила технікум, здобула спеціальність майстра гідромеліоративних систем. Дещо пізніше влаштувалася інженером виробничого відділу у сількомунгоспі. На той час у нас піростало двоє синів — Володимир і Роман. А потім настали складні перебудовні часи, потрібно було шукати більш надійне місце роботи. Так я опинилася в управлінні по експлуатації газового господарства і трудилася там до виходу на пенсію. Наш молодший син Роман закінчив хімікотехнологічний універси-

тет у Дніпропетровську (нині м. Дніпро), там живе і працює і нині. А старший Володя... Так склалася доля, що чотири роки тому Господь забрав його у Небесне Царство Своє. Не встигла я ще відійти душею від болючої втрати, як помер чоловік, з яким ми прожили п’ятдесят років. Побудували дім, посадили сад, виростили синів. Дякувати Богу, вони подарували мені чудових внуків, турботами про яких я тепер живу. А ще постійно відчуваю підтримку родини.

Сестра Леся продовжила хліборобську династію сім’ї Осійчуків. Доля завела її на Черкащину, де вона вийшла заміж, народила сина Володимира, здобула трудову славу. За високі досягнення в праці її нагородили срібною медаллю Виставки досягнень народного господарства СРСР.

Впевнено крокує життєвою дорогою і брат Олексій. Після закінчення Дубенського культосвітнього училища завідував районним будинком культури у Зарічному. Вищу освіту Олексій здобув у Рівненському інституті культури і в Одеському регіональному інституті державного управління Національної академії державного управління при Президентіві України і вже багато років працює на Одещині, нині займає посаду заступника голови районної державної адміністрації.

І на решті наша гордість, наш родинний мизинчик Галинка. В шість років вона залишилась без материнської ласки і опіки. Але при палкій любові тата, підтримці братів і сестер змогла досягти великих успіхів у спорті, займаючись в секції парашутного спорту у Рівному. В далекому 1982-ому двадцятирічна Галина Осійчук (*на фото*) здобула перемогу на чемпіонаті СРСР з парашутного багатоборства — вона стала найсильнішою в небесах, на землі і воді. Після закінчення Львівського інституту фізкультури Галина протягом 10 років займалася парашутним спортом у Прикарпатському військовому окрузі. Нині наша чемпіонка живе у Москві, вона, зрештою, як і всі ми, ніколи не забуває Україну і свою малу батьківщину — село Богуші.

Час від часу наша родина зустрічається у заздалегідь запланованому місці. Цьогоріч така зустріч відбулася на Чернігівщині, у Варві, яка за 50 років теж стала мені дорогою і рідною. Звичайно, приїхали не всі, але за святковим столом було людно. Мій син жартома сказав, що для того, аби зібралися всі вихідці з родини Осійчуків, потрібно було б зафрахтувати два залізничні вагони. Якби мама з татом були живі, вони втішались б 35 внуками та 47 правнуками. І хоч доля розкидала нас по всій Україні і за її межами — Рівне, Одеса, Черкаси, Чернігів, Луганськ, Москва, штат Орігон у США — ніколи не забуваємо — всі ми родом із Богушів.

Любов РОЗВІДОВСЬКА,
м. Варва Чернігівської області.